

Jeg havde allerede brugt utallige timer på at kigge på andre brugte maskiner rundt omkring hos de københavnske forhandlere. De britiske modeller var de mest almindelige i Danmark, og fabrikater som BSA, Ariel, Triumph, Rudge, Sunbeam og AJS sås tit i gadebilledet. Tyskerne solgte NSU, DKW, BMW og Zündapp, mens svenskerne markedsførte Husquarna. De amerikanske mærker Harley-Davidson og Indian var også populære. De forskellige fabrikater var let genkendelige på deres farver, eftersom farven aldrig ændrede sig på maskinerne: den grønne BSA, den olivengrønne Harley-Davidson, den flammende røde Indian – alle beholdt de den samme farve år efter år. Der blev kun produceret en enkelt type i Danmark, en blå firecylinders Nimbus. Alle forhandlerne forsynede mig med vidunderlige kataloger, som jeg havde fordybet mig i og savlet over i mindst lige så mange timer, som jeg tilbragte hos forhandlerne. Selvom der sammenlignet med andre europæiske lande var forholdsvis mange privatejede biler herhjemme, blev bilen dog stadig betragtet som en luksus, som kun få kunne tillade sig at købe. Det gjorde motorcyklen til et værdsat transportmiddel, men den var stadig et statussymbol.

Ved at arbejde på natholdet i over et halvt år lykkedes det mig at spare halvanden hundrede kroner sammen, nok til at jeg kunne realisere min drøm, og denne lørdag eftermiddag i november skulle drømmen omsider føres ud i livet. Jeg var fyldt atten ugen forinden og havde bestået køreprøven med det samme. To dage senere hentede jeg mit kørekort, et stykke sammenfoldet, stift pap i grønt lærredsbind med foto og de fornødne stempelmærker. Jeg var kvalificeret. Jeg var klar.

Jeg rejste mig op fra gulvet, gik over til det lille kontor og nikkede til sælgeren, en midaldrende mand ved navn Reinhart. Vi kendte hinanden fra mine foregående besøg, og Reinhart begyndte straks at udfylde den købekontrakt, vi omsider var blevet enige om. Jeg lagde de halvanden hundrede kroner på Reinharts skrivebord, den aftalte udbetaling på Rudge'en, som var en fjerdedel af salgsprisen, og Reinhart gav pengene videre til bogholdersken, en ældre dame. Dette var den største handel, jeg nogensinde havde gjort, og alligevel syntes hun underlig uimponeret. Vi underskrev papirerne og gik sammen tilbage til salgslokalet, hvor jeg omsider kunne tage Rudge'en i besiddelse. Mit hjerte hamrede i brystet på mig, mens jeg desperat forsøgte at lade som ingenting og ligne en, der gjorde det her hver dag. Jeg trak motorcyklen uden for, startede motoren, trak mine imiterede læderhandsker på og vinkede farvel til Reinhart, hvorpå jeg i det tidlige eftermiddagsmørke langsomt kørte gennem åbningen i plankeværket og ud på grusvejen. Jeg afprøvede gearskiftet, mens jeg satte kursen østpå, ud mod Strandvejen.

Min køreundervisning foregik i et adstadigt tempo på en mindre vejstrækning i Idrætsparken: hundrede meter ned ad en mørk og forladt vej under elmetræernes kroner, hvor man allernådigst fik lov til at accelerere til fyrre kilometer i timen, inden man skulle bremse forsigtigt og gear ned, hvorefter man skulle række hånden ud og dreje til venstre for til sidst at vende tilbage til udgangspunktet og begynde forfra igen. I dag var alting anderledes og oplivende. Jeg mæskede mig i fart og tempo, nød vinden piske mig i ansigtet og følte mig ét med naturen, mens by og land fór forbi mig. At køre på motorcykel var uforfalsket action fra først til sidst, man var simpelthen tvunget til at se sig for, tvun-

get til hele tiden at træffe de rigtige beslutninger, mens en vag fornemmelse af fare hele tiden lurede i baghovedet. Det var vidunderligt! Det var så overvældende fantastisk, at jeg ikke troede, det kunne overgås af noget andet her i livet – aldrig nogensinde! Maskinen under mig føltes både levende og solid på én gang. Det var et kvantespring i forhold til min gamle cykel. Strandvejen, der så langt øjet rakte var flankeret af villaer bag fine havegærder, lå næsten øde hen. Omsider tyndede det ud i gadelysene, og jeg standsede maskinen, slukkede motoren og sad lidt i det kolde og tyste mørke, mens jeg nød øjeblikket. Fra den nærliggende strand kunne man høre sundets dønninger slå ind over kysten, og det lugtede af tang. Jeg følte mig umådelig privilegeret. Jeg var overbevist om, at denne motorcykel ville åbne døren til en verden af eventyr, der var lukket land for mine venner og bekendte, og som hidtil også var uopnåelig for mig. Jeg kunne næsten ikke vente! Den kolde regn satte en stopper for mine drømmerier, og jeg startede motoren og kørte langsomt tilbage til byen.